TENHLE JSTE TAKY ZNALI?

KALENDÁŘ

NA

ROK

2013

SEPSAL A SESTAVIL PETR VYHLÍDKA

copyright © Petr Vyhlídka, 2012

cover illustration © Igor Zakowski | Dreamstime.com

Tato kniha pochází z Bezejmenné stránky (http://www.fext.cz)
Pokud se vám líbila, můžete ji i ocenit, a to na stránce
http://www.fext.cz/whitehole/index.htm#platba

Autor tohoto kalendáře dobře ví, že krádežemi v lidové slovesnosti lze nanejvýš opovrhovat, pročež znovu využil starých známých historek ve svůj prospěch. Koneckonců, hromada letitých vtipů postačila k natočení několika kasovně úspěšných celovečerních filmů, tak proč se nedržet osvědčených postupů.
Původní vtipy pocházejí odevšad, ze sbírek anekdot, z internetu, i od hospodského stolu, autor se ale postaral o to, aby – stejně jako tomu bylo i předtím – veřejně známé příhody prožili jeho vlastní hrdinové. Ztráta pointy je pak samozřejmě jen a jen jeho vinou.
Ne, můžou za to oni!

Pondělí
31
Silvestr

Úterý
1
Nový rok

Středa
2
Karina, Vasil

Čtvrtek
3
Radmila, Radomil

Pátek
4
Diana

Sobota
5
Dalimil

Neděle
6
Tři králové

Kompliment

Bylo vidět, že dámě dělají dobře nejen komplimenty jaksi obecné, ale že očividně roztává a je náchylná téměř k čemukoliv, když se jí předhodí tvrzení odvážně konkrétní.
Vorel, jehož společnost na firemním večírku přinejmenším unavovala, to zjistil už před časem, a nyní mu ta informace přišla vhod.
Předhodil jí lehkou návnadu v podobě krátkého, leč přesně mířeného kladného hodnocení odvážně mladého účesu, doplněná po reakci: Já to chtěla jen vyzkoušet, přece jen pro mé roky... Samozřejmě očekávala, že se Vorel pokusí tvrzení negovat – a dočkala se lehce podlézavého podivení, že takový věk už má hlavička pod módním sestřihem už za sebou.
„Rozhodně bych vám neřekl hodně.“ dodal. A čekal.
Zapýřila se.
„A na kolik myslíte, že tedy vypadám?“
Vorel pohlédl dámě do očí.
„Madam, ve tváři na pětadvacet, postavou ne víc než dvacet – a když jsem pozoroval, jak sem kráčíte, přišlo mi to tak na osmnáct.“
„Děkuji,“ rozzářila se.
„Není zač. Takže když to sečteme...“

Pondělí
7
Vilma

Úterý
8
Čestmír

Středa
9
Vladan, Valtr

Čtvrtek
10
Břetislav

Pátek
11
Bohdana

Sobota
12
Pravoslav

Neděle
13
Edita

Špatná společnost

Přivítání odpovídalo rozevlátému příchodu. Obvykle příjemná a usměvavá Agáta spustila manželskou bouři sotva se za Rychlíkem zavřely dveře.

Což – mimochodem – nějakou chvíli trvalo, neboť konstruktéři buď navrhli rám pro určité situace úzký, nebo někdo udělal podlahu příliš kluzkou.

„To mi vysvětli, jak ses mohl takhle zřídit!“ položila po několika větách výčitek a frází otázku, na níž skutečně existovala odpověď.

Rychlík zvedl opatrně hlavu. Ne že by se bál, že při všech těch blescích ho uhodí i jeden fyzický, ale alkohol v jeho krvi přestával působit blahodárně, coby růžové brýle mysli, a stával se původcem obří kocoviny, jíž bude dozajista následovat deprese.

„Špatná společnost, miláčku.“

Intimní oslovení nepomohlo. Ruce v bok a plameny v očích a vztek na jazyku.

„Jak to? Říkal jsi mi, že jdeš k Pepovi, a že tam bude jen jeho švagr, co je po operaci, a Tonda Moravců. Znám je. Jsou to slušný lidi.“

„Vždyť povídám: špatná společnost. Láhev whisky, a z nás čtyř hned tři abstinenti.“

Pondělí
14
Radovan

Úterý
15
Alice

Středa
16
Ctirad

Čtvrtek
17
Drahoslav

Pátek
18
Vladislav

Sobota
19
Doubravka

Neděle
20
Ilona

V nočním vlaku

Půlnoční rychlík zakodrcal přes výhybky a vyrazil plnou parou (respektive silou svého elektromotoru, ale nebudeme si ten historický a krásný obrat kazit) temnou nocí. Vorel, unavený celodenním pobíháním a představou ranního pokračování toulek českou městskou krajinou, se pokusil usnout.

Téměř se mu to podařilo. Ale než mu podvědomí nabídlo občerstvení v podobě snu, kdosi otevřel dveře kupé. Slabý dívčí hlásek ho o cosi slušně požádal, Vorel tedy opatrně pozvedl víčka, zjistil, že jde opravdu o průvodčí, a natáhl ruku s jízdenkou.

A znovu přivřel oči.

Lístek se mu do dlaně jen tak nevracel. Namísto toho zaslechl rozpačité odkašlání. Po něm si průvodčí dovolila zaklepat pasažérovi na rameno.

„Pane, vy máte lístek do Plzně.“

„Souhlasí.“

„A my jedeme do Kolína.“

Vorel zívl, vzal si jízdenku zpět, srovnal si rukáv kabátu pod hlavou a otočil se, aby znovu zkusil Hypnovu náruč. Jen se ještě zeptal:

„A už to zjistil? Totiž strojvůdce, že jede špatným směrem?“

Pondělí
21
Běla

Úterý
22
Slavomír

Středa
23
Zdeněk

Čtvrtek
24
Milena

Pátek
25
Miloš

Sobota
26
Zora

Neděle
27
Ingrid

Bojovník

Ten vysoký ramenatý chlapík, který si na večírku obsadil lady Barbaru víceméně jen pro sebe, se lordu Dawkinsovi nelíbil. Zdálo se, že se snad dobere i určitého úspěchu, což Dawkins nemínil dopustit.

Nenápadně se propletl mezi dalšími hosty, obloukem se vyhnul zubaté spolužačce ze střední, a jen tak tak se ztratil upovídanému kanovníku Blackovi, aby dorazil na doslech a mohl si připravit vhodný vstup do rozhovoru.

„Víte slečno," kasal se právě ctitel, jehož nejen podle sestřihu a pohybů typoval Dawkins na aktivního důstojníka, „samozřejmě jsem sloužil v Iráku. To víte, tradice."

„Tedy –" otevřela Barbara ústa, ale voják při útoku nesmí ztratit krok a nechat nepříteli čas k zaujmutí obrany.

„Můj otec zase bojoval na Falklandech, dědeček v Koreji a jeho táta v první světové válce. Kdybych šel ještě dál, našel bych příbuzné i v Nelsonově flotile. Co vy na to?"

Dawkins si chtěl přisadit, ale Barbara byla rychlejší.

„Že jste asi hrozně nesnášenlivá rodina."

Pondělí
28
Otýlie

Úterý
29
Zdislava

Středa
30
Robin

Čtvrtek
31
Marika

Pátek
1
Hynek

Sobota
2
Nela

Neděle
3

Dobrá rada nad zlato

„Nazdar.“
Něco silou patnácti set newtonů udeřilo Broučka do ramene. Nemusel se ani ohlížet, poznal jak hlas, tak i fyzický projev. A navíc se jeho svaly snažily vyrovnat následek úderu a neposlat pod jeho vlivem Broučkovo tělo do regálu, plného psacího náčiní, a to včetně historických nádobek s tuší i inkoustem.
„Co tu děláš? zeptal se Vorel, neboť to byl právě on, někdejší spolužák a dodnes věrný kamarád, který si podobné jednání mohl dovolit.
„Potřebuju nové plnicí pero. Nebo slušnou propisku,“ přiznal Brouček.
Vorel nahlédl přes přítelovo rameno.
„Tohle si nekupuj,“ poradil mu, „Pěknej křáp. K ničemu.“
Brouček na přítele pohlédl s určitým podezřením.
„Proč?“ zeptal se.
„Proč? Hele, měl jsem dvě taková. Jedno mi někdo ukradl a druhé jsem zapomněl na úřadě.“

Pondělí
4
Jarmila

Úterý
5
Dobromila

Středa
6
Vanda

Čtvrtek
7
Veronika

Pátek
8
Milada

Sobota
9
Apolena

Neděle
10
Mojmír

Překvapení

„Jé, ahoj, tati,“ pozdravil starší potomek hlasitěji, než činil obvykle. Pan Vojtěška položil tašku na botník a věnoval synkovi zkoumavý pohled. Že by nějaký problém ve škole? Nebo zase něco provedl mladšímu bráškovi?
Hned druhá věta podezření jen utvrdila.
„Kde se tu bereš?“
„No, přišel jsem z práce. Čemu se tak divíš?“
„Mamka ti do práce před čtvrthodinou volala.“
Samozřejmě. Jako obvykle se spoustou důležitých informací, které nemohou počkat.
„Já vím.“
„Ta bude tedy překvapená!“ pokračoval synátor.
Pan Vojtěška to vzdal.
„Proč? A kde je?“
„No, pořád s tebou mluví.“

Pondělí
11
Božena

Úterý
12
Slavěna

Středa
13
Věnceslav

Čtvrtek
14
Valentýn

Pátek
15
Jiřina

Sobota
16
Ljuba

Neděle
17
Miloslava

Na plese

Ples byl v plném proudu, když se u postarší slečny Horáčkové, upjaté, leč v duchu stále hýčkající hříšnou myšlenku na stav manželský (a po čtyřech deci bílého klidně i jen milenecký) zastavil mladší kolega. Nastoupil před několika měsíci na podzim a dostal už několik rad do života a kázání o prioritách lidského života. Nezdálo se, že by padly na úrodnou půdu, ale možná, že ano, když se tu zastavil a očividně má něco na srdci...

„Promiňte, už vás někdo požádal o příští tanec?“ zeptal se.

Slečna se zapýřila a zcela vypadla ze své obvyklé role šedivé moralistky.

Tak přece!

Rozzářeně zavrtěla hlavou a otevřela ústa, aby vyslovila souhlas s troufalou nabídkou.

Ke slovu se nedostala, mladík byl rychlejší.

„Prima. Tak to mi můžete pohlídat víno.“

Pondělí
18
Gizela

Úterý
19
Patrik

Středa
20
Oldřich

Čtvrtek
21
Lenka

Pátek
22
Petr

Sobota
23
Svatopluk

Neděle
24
Matěj

Inspirace

Klimeš chvíli tiše sledoval, jak malíř Popelský přeměřuje pomocí štětce v natažené paži polonahou modelku, jak několika na pohled jednoduchými tahy kouzlí na plátně tutéž slečnu proměněnou v ožívající kamennou sochu. Nebo něco podobného, v každém případě bude lepší počkat si na konečný stav.
„Víte, co by mě zajímalo?“ zeptal se. Směl vyrušovat, protože rodinného přítele Popelského vyrušoval už ve věku předškolním.
„Povídej.“
„Jak vás vlastně napadne pustit se do obrazu? Myslím tím, proč?“
Malíř se podrbal koncem štětce ve vlasech.
„Umělec, chlapče, potřebuje obvykle nějakej ne zrovna bezvýznamnej podnět. A jakej? No, jak kdo. Někdo holky, jinej vdolky, no...“
Mrkl na dívku, která mu věnovala opatrný úsměv, a mrkl na láhev kvalitního koňaku na stolku pod oknem, jemuž se s Klimešem (a slečnou, bude-li chtít) hodlali později věnovat.
„... no, a u mě to většinou bývají dluhy.“

Pondělí
25
Liliana

Úterý
26
Dorota

Středa
27
Alexandr

Čtvrtek
28
Lumír

Pátek
1
Bedřich

Sobota
2
Anežka

Neděle
3
Kamil

Imitátor

„Tak s čímpak byste chtěl vystupovat?“ zeptal se promotér. Poslední dobou to nebylo lehké. Obecenstvo se dožadovalo zbrusu nových čísel, jenže zadním vchodem do varieté přicházeli artisté jen se starými.
„No, já imituji ptáky.“
Agent si zhluboka povzdechl. Složil dlaně k sobě a konečky prstů se dotkl rtů.
„Ach jo. Další. Dneska třetí. Každej si myslí, že když umí kvoknout jako slepice a zaskřehotat jako havran a zahoukat jako sova – pane, většinou to je hrdlička a žádnej sejček – tak že může na pódium.“
Zavrtěl odevzdaně hlavou.
„Víte, kolik vás sem přijde za jediné dopoledne? Leťte pryč!“
„Tak dobře,“ pípl imitátor, „Tak já letím.“
Promotér zvedl hlavu.
„Počkejte, já to tak nemyslel!“
Odmítnutý umělec totiž opravdu přistoupil k otevřenému oknu, vyhoupl se do rámu a odrazil se.
Okno bylo ve čtvrtém patře.
„Co to... vždyť vy... kam to letíte? VY letíte! Vraťte se!“
Pozdě.

Pondělí

4

Stela

Úterý

5

Kazimír

Středa

6

Miroslav

Čtvrtek

7

Tomáš

Pátek

8

Gabriela

Sobota

9

Františka

Neděle

10

Viktorie

Doporučení

„Zatím, kamaráde. Říkal jsem, že zatím to není vážné,“ pravil doktor Kraus přísně. Pacient, pohodlně se rozvalující na židli v ordinaci, trochu slevil z věčně šťastného úsměvu spokojeného pyknika.

„Když to říkáš.“

Nutno poznamenat, že pan Souška měl tendenci naslouchat radám a příkazům svého lékaře tak trochu jedním uchem dovnitř a hned druhým ven. Znali se už celou řádku let, viděli jeden druhému do oken a zvali se přes plot na letní grilování.

Soustředěný Krausův pohled ho ovšem znervózňoval.

„Tak co bys mi tedy doporučoval?“ ustoupil.

„Doporučoval? V první řadě přestat kouřit. A omezit se v jídle a v pití – myslím alkoholu, jinak pitný režim bys samozřejmě dodržovat měl. Pokud možno se nerozčilovat – jako třeba u hraní karet –“

„Tak moment,“ zarazil doktora Souška.

„Tohle je mi nějak povědomé. Že ona tu přede mnou byla moje žena!“

Pondělí
11
Anděla

Úterý
12
Řehoř

Středa
13
Růžena

Čtvrtek
14
Rút, Matylda

Pátek
15
Ida

Sobota
16
Elena, Herbert

Neděle
17
Vlastimil

Jak na to

A najednou bylo pozdě.
Je to odvěký zákon hospodské relativity. Několik hodin se neustále blíží půl osmé – a najednou, jakoby mžikem, stojí ručičky na tři čtvrti na jedenáct.
Děvče za barem, které domácí situaci obou bezstarostně tlachajících kamarádů dobře znalo, místo nabídky dalších piv jen ukázalo na hodiny.
„Ježišmarjá," zděsil se Moravec, a Rychlík mu okamžitě přitakal méně vznešeným expresivem. Ale na rozdíl od svého kamaráda už od školních lavic, nezměnil barvu pokožky a nezačal nadměrně vylučovat pot.
„Člověče, ty opravdu doma nemáš problémy, když přijdeš pozdě?" zeptal se těžším jazykem Moravec, jemuž už delší dobu nešlo do hlavy, proč Rychlík z průšvihů tohoto typu vychází bez následků.
„Já to, kamaráde, vyřešil. Vždycky se vsadím, že přijdu brzo," prohlásil kamarád s úsměvem.
„No a?"
„No, a nepřijdu, a Agáta má pak radost, že vyhrála."

Pondělí
18
Eduard

Úterý
19
Josef

Středa
20
Světlana

Čtvrtek
21
Radek

Pátek
22
Leona

Sobota
23
Ivona

Neděle
24
Gabriel

Jak na chřipku

Rozpačité jarní počasí sebou přineslo obvyklou vlnu respiračních onemocnění a viróz. Na ulicích i na pracovištích se posmrkávalo a pokašlávalo, polykaly se prášky.

„Očkování. Taky samozřejmě vitamíny, nechodit na místa, kde je hodně lidí, dostatečná hygiena. A když už k tomu dojde, tak šup k doktorovi a do postele," prohlásila kategoricky slečna Horáčková, když o polední pauze probírali u oběda správnou profylaxi.

„Známej mě doporučil dobrý prášky," zamumlal Šťovíček. Vysloužil si – protože promluvil s plnou pusou – opovržlivý pohled slečny Horáčkové.

„To já si dám denně svých šest sedm velkých koňaků – a je to," prohlásil vesele Vorel a podvědomě lehce mlaskl.

„To je... To je málo, to nestačí," řekla přísně slečna Horáčková.

Vorel se zatvářil bojácně.

„Když já víc nesnesu."

Pondělí
25
Marián

Úterý
26
Emanuel

Středa
27
Dita

Čtvrtek
28
Soňa

Pátek
29
Taťána

Sobota
30
Arnošt

Neděle
31
Kvido
Velikonoční neděle
Začátek letního času

Babiččiny dovednosti

Babičky dneška neskáčou pro pírko přes plot, protože na takovou zábavu nemají čas, a aerobní cvičení provádějí v úterní podvečer na spinningu.
Občas je ovšem chytne knižní nálada, jakýsi stesk po funkci, kterou by měly babičky plnit podle obecného povědomí. Stejně jako paní Plášková, která si někde mezi dopolední prezentací a odpolední poradou uvědomila, že její vnuk Jindra bude mít narozeniny. A že mu kdysi slíbila veliký dort.
Neváhala, oprášila kuchařské sebevědomí a stvořila ho. Doručila do synovy domácnosti, načež musela odjet na třídenní služební cestu do Vídně.
Po návratu ovšem okamžitě spěchala na návštěvu s dychtivou otázkou, jíž položila stejným nádechem, jako pozdrav.
„Tak co, Jindříšku, chutnal ti ten dort, co jsem ti upekla k narozeninám?“
Vnuk zkontroloval babiččiny ruce, zda neobsahují dodatečné dárky.
„Já ho donesl do školy,“ přiznal se trochu neochotně.
„Nabídl jsi kamarádům, nebo paní učitelce?“
„Paní učitelce.“
„Ano? A co říkala?“
Jindříšek zakýval fatalisticky hlavou, neboť zběžný průzkum neodhalil žádné balíčky, ani nadbytečné tašky.
„Já nevím, babi. Ona od té doby chybí.“

Pondělí

1

Hugo Velikonoční pondělí

Úterý

2

Erika

Středa

3

Richard

Čtvrtek

4

Ivana

Pátek

5

Miroslava

Sobota

6

Vendula

Neděle

7

Heřman, Hermína

Kupec

Pán byl menší, s bříškem, bambulí místo nosu a zbytnělým egem. Přijel na inzerát, který Švejda, hodlající vyrazit z prodeje svého málo jetého vozu maximální zisk, nerozvěsil jen po okolních stromech a zastávkách hromadné dopravy, ale propašoval i na všechny internetové servery, které mu přátelé doporučili. A přijel přes půl republiky, nejspíš proto, aby pro změnu na nákupu maximálně ušetřil.

Zaparkoval svou letitou škodovku, vyplňující žádost o veteránské značky, vysoukal se ven a po krátkém pozdravu hned vyrazil plnit účel cesty.

Obešel nabízený stroj a bambulka mu zasvítila rudě. Zamrkal, zamračil se – a bez ohledu na výraz, rodící se ve tváři prodávajícího povýšeně zaštěkal:

„V inzerátu stálo, že je netknuté. A co ten blatník? Vždyť je bourané!“

„Jo, to je,“ povzdechl si Švejda, když napočítal do deseti. „Ale než jste začal couvat pod stromy, aby do vás někdo náhodou neškrábnul, tak nebylo, vy umělče.“

Pondělí
8
Ema

Úterý
9
Dušan

Středa
10
Darja

Čtvrtek
11
Izabela

Pátek
12
Julius

Sobota
13
Aleš

Neděle
14
Vincenc

Svatba jaksepatří

„Tohle vás rozhodilo?“ ušklíbl se lord Dawkins, když se lady Barbaře rozsvítily tvářičky jako dva semafory. Aniž ji zamýšlela, vypadla z ní věta, jíž by se dokonale znemožnila, kdyby v kavárně neseděli daleko od ostatních hostů.

„Jestli chcete slyšet co je opravdový trapas, tak poslouchejte:

Moje babička našla budoucího manžela, když za války, při bitvě o Británii, sloužila v nemocnici. Dědu tam dopravili víceméně v několika zásilkách, ale mladá ošetřovatelka se v té hroudě obvazů zhlédla, a hromada stehů a sádry si taky dala říct. Ta láska nejen přilétla rychlostí blesku, ale stejně rychle i probíhala – ani ne tři týdny nato, co dědu škrtli ze seznamu kriticky ohrožených druhů, se příbuzenstvo dozvědělo, že se chystá svatba. Byla válka, a lidé tak nějak nemysleli v delších časových úsecích.

Rodiny se, jak jen to šlo, v onen slavný den sešly, děda o berlích, ale ve vycházkové uniformě, kolem spousta více či méně vznešené modré krve (naštěstí jen v žilách přítomných), přichází nevěsta v bílém, leč krajkovém a ne erárním a budoucí otec mého otce jen vydechne úžasem: ‚Tak krásnou jsem nečekal.‘

A dodává na vysvětlenou: ‚Víte, v šatech ji vidím poprvé.‘

Na což budoucí matka mého otce reaguje radostně se červenajícím líčkem a hlasitým:

‚Já ho vlastně znám taky jen z postele.‘

Tak co? Ještě si připadáte trapně?“

Pondělí
15
Anastázie

Úterý
16
Irena

Středa
17
Rudolf

Čtvrtek
18
Valérie

Pátek
19
Rostislav

Sobota
20
Marcela

Neděle
21
Alexandra

To počasí...

Paní Moravcová znovu nespokojeně pohlédla na hodinky. Učinila tak značně teatrálním gestem, úspěch však nezaznamenala žádný. Moravec dál civěl na velkou obrazovku, kterou před časem dostali jako svatební dar, a jíž paní Moravcová neoznačila jinak, než dar danajský.

„Kdo před hodinou slíbil, že skočí pro rohlíky a smetanu do omáčky?“

„No, říkal jsem to,“ připustil manžel a odpoutal zrak od záběrů reality show z tropického ostrova, aby mrkl skrz okno na realitu středo-evropské tlakové níže.

„Vidíš, jak je hnusně? Neblázni, v takovým počasí by jeden psa nevyhnal.“

Manželka si dala ruce v bok a naklonila hlavu na stranu.

„Říkala jsem snad, že máš brát Bettynku sebou?“

Pondělí
22
Evženie

Úterý
23
Vojtěch

Středa
24
Jiří

Čtvrtek
25
Marek

Pátek
26
Oto

Sobota
27
Jaroslav

Neděle
28
Vlastislav

Správné poměry

„Sto sedmdesát dva. To by sis měl pamatovat," prohlásila manželka a Moravec si údaj o výšce pečlivě poznamenal na okraj vytištěné převodní tabulky.
Karolína Moravcová pak odvážně vstoupila do jámy lvové. Přesněji na váhu.
Prošla právě dalším obdobím diet a chaotického pokusu o organizovaný pohyb, jejichž výsledkem měla být hmotnost, příslušící jejímu věku a požadavkům. Tentokrát nepočítala kalorie a neměřila patero obvodů, ale rozhodla se důvěřovat osvědčeným tabulkám, určujícím správný poměr hmotnosti k tělesné výšce.
Mrkla pod nohy na číslo a opatrně nahlásila váhu.
„Že už nejsem tlustá?" zeptala se úpěnlivě, když se Moravcův prst zastavil v průsečíku zjištěných údajů.
„No... nejsi," uklidnil jí manžel. „Aspoň podle tabulek. Ale podle nich," dodal pomstychtivě, když si vybavil poloprázdnou dietetickou lednici, „ti chybí deset centimetrů výšky."

Pondělí
29
Robert

Úterý
30
Blahoslav

Středa
1
Svátek práce

Čtvrtek
2
Zikmund

Pátek
3
Alexej

Sobota
4
Květoslav

Neděle
5
Klaudie

Loučení

Přítelkyně se naposled obřadně rozloučily, jakoby příští setkání mělo proběhnout až po návratu z Marsu, a ne zítra odpoledne.
Paní na odchodu políbila paní domácí na tvář, zopakovala několikáté Ahoj, a věnovala úsměv i malé Lucce, která si celou dobu návštěvy způsobně hrála v koutě a nerušila důležitou výměnu informací nad kávou.
„Papa, Lucinko.“
Děvčátko odpovědělo na pozdrav pouze váhavým pokývnutím. Odcházející návštěva naklonila hlavu na stranu a pozvedla tázavě obočí; rodička, vědoma si důležitosti své výchovné role, dítě pobídla:
„No tak, Lucinko, ty nedáš tetě pusinku na rozloučenou?“
Holčička se stáhla do bezpečí máminých sukní.
„To víš že jo. Já to zkusím – a dostanu od ní facku jako včera táta.“

Pondělí
6
Radoslav

Úterý
7
Stanislav

Středa
8
Den vítězství

Čtvrtek
9
Ctibor

Pátek
10
Blažena

Sobota
11
Svatava

Neděle
12
Pankrác

Přestupek

Příkaz k zastavení paní Koudelová nepřehlédla, ačkoliv se jí hlavou prohánělo několik myšlenek najednou. Všechny se týkaly onoho literárně humoristického problému, který dámám autoři obvykle připisují. Ano, právě toho.
Policista vypadal odměřeně, ale tón jeho hlasu při odříkávání povinných vět zněl spíše rutinou, než řehtáním ouředního šimla.
„Víte, jakého přestupku jste se dopustila?“
„Pásy jsem měla!“ štěkla řidička, neboť jí na mysl přišla příčina posledních tří pokut.
„Ale překročila jste padesátku,“ sdělil jí muž zákona.
„Aha.“
Paní Koudelová se na okamžik zarazila. Zvedla ukazovák, píchla jím teatrálně do vzduchu, sevřela prsty, slabě luskla a se vztyčenou hlavou prohlásila:
„Moment.“
A otočila se k policistovi zády.
Užaslý strážmistr sledoval, jak si sedá zpět do auta, jak otevírá kabelku a vytahuje příruční kosmetickou taštičku, loví z ní pudr a rtěnku a zkušeně reviduje obličej. A jak znovu vystupuje a s opatrným úsměvem se ptá:
„Tak co, už je to lepší?“

Pondělí
13
Servác

Úterý
14
Bonifác

Středa
15
Žofie

Čtvrtek
16
Přemysl

Pátek
17
Aneta

Sobota
18
Nataša

Neděle
19
Ivo

Na golfu

„Já vám nevím.“
Pan Smythe sice nedržel golfovou hůl jako ono příslovečné prase příslovečnou kost, ale přece jen jeho prkenný postoj prozrazoval nejistotu absolutního začátečníka.
Asi neměl pozvání lorda Dawkinse na golf vůbec přijímat. Zkoušel to poprvé a rozhodně se nemínil ztrapnit vysekáváním drnů. Naštěstí široko daleko nikdo, až na ně dva, nebyl.
Ale stejně – kdo mu zajistí, že se tenhle mladíček nerozpovídá někde u piva, jak to Smythe voral a voral, až to zvoral docela.
Pan Smythe byl člověk háklivý a bojácný.
„Tak do toho,“ povzbuzoval ho Dawkins.
„Mám strach, že...“
Na cestě, která vedla kolem golfového hřiště dolů do vesnice se objevila postava. Zastavila se.
A ještě tohle, pomyslel si pan Smythe. Teď už to opravdu nepůjde.
„Tamhle je moje žena!“
„Nevzrušujte se,“ lord Dawkins přeměřil pohledem vzdálenost.
„Odtud ji stejně netrefíte.“

Pondělí
20
Zbyšek

Úterý
21
Monika

Středa
22
Emil

Čtvrtek
23
Vladimír

Pátek
24
Jana

Sobota
25
Viola

Neděle
26
Filip

Učitelčin povzdech

Ačkoliv mívají učitelky (alespoň ty opravdové) snížený práh citlivosti na určité podněty, někdy je toho i na zkušené psycholožky dost.
Oblíbenec slečny Pánkové, Jindra Plášek, mladý muž netušených schopností (jak dokázal při výletě do muzea, kde se mu podařilo, k radosti spolužáků a hrůze zaměstnanců, rychle a nenápadně zprovoznit původně funkční, leč řadu let nepoužívaný model parního stroje) i znalostí. O nich se přesvědčila neopatrným dotazem spíše orientačním:
„Kdypak je nejlepší čas k česání jablek?“
Na něj jí bylo nevinnou tváří odpovězeno: „Když není soused doma,“ a to už to učitelka nevydržela.
„Týden. Chtěla bych být týden tvojí matkou, to bys viděl,“ povzdechla si.
Jindra ji od hlavy k patě a zpět přejel zkoumavým pohledem.
„Dobře, já to taťkovi řeknu. Jak ho znám, určitě o tom bude uvažovat.“

Pondělí
27
Valdemar

Úterý
28
Vilém

Středa
29
Maxmilián

Čtvrtek
30
Ferdinand

Pátek
31
Kamila

Sobota
1
Laura

Neděle
2
Jarmil

Jdeme na ryby

Lord Stanley polkl poslední doušek čaje, nenápadně dochuceného dvanáctiletou whiskou. Bezděčně se ohlédl ke dveřím, nevycházíli z nich lady, identifikující podle stopové vůně obsah šálku a nadechující se k pětiminutovému proslovu o škodlivosti alkoholu. Ale naštěstí nebyla na dočich.

„Roberte?“

„Ano, Vaše Lordstvo?“

Vždy přítomný a vždy ke všemu připravený komorník, jakých už je v současnosti málo, pomyslel si šlechtic. Možná by mu měli přidělit číslo v nějaké Červené knize vymírajících odborníků.

Nahlas to ale neřekl, aby to jeho zaměstnanci nestouplo náhodou do hlavy.

„Jdeme na ryby. Připravte mi nějakou dobrou kulovnici.“

„Kulovnici, pane?“ podivil se – vzhledem k profesionalitě, s jakou své místo zastával nepříliš důrazně – komorník.

„Nemyslel jste udici?“

„Původně snad ano,“ přiznalo Jeho Lordstvo, „Ovšem pak jsem si uvědomil, že když budu nějakému rybáři vyhrožovat jen prutem, těžko mi nějakou rybu dá.“

Pondělí
3
Tamara

Úterý
4
Dalibor

Středa
5
Dobroslav

Čtvrtek
6
Norbert

Pátek
7
Iveta

Sobota
8
Medard

Neděle
9
Stanislava

Safari

Jako každý správný globetrotter, i Vorel si dal jen pořádnou sprchu a bez prodlení zamířil do hospody, aby se nezištně podělil o zážitky právě prožité exotické dovolené s přáteli.
Byl očekáván, protože letos sáhl na úspory a splnil si dětský sen – vyrazil na safari do Keni. Proto, dobře obeznámeni s dobou příjezdu, seděli všichni na venkovní zahrádce a čekali, až si vychutná čerstvě natočenou plzeň.
Další už jen oplachoval hlasivky, protože tihle králové by Šeherezádu za delší mlčení nemilosrdně sťali. A povídal a vyprávěl, až se od zvířat, přes domorodce a zaměstnankyně cestovní kanceláře dostal až k účastníkům zájezdu.
„Taky jsem zjistil, že na safari jezdí v podstatě pouze dva druhy lidí.“
„A nepovídej?“ podivila se dívka jménem Veronika, „Nebo spíš povídej.“
Coby studentka filozofické fakulty čekala akurátní rozbor. Dočkala se.
„Ten první druh se vyznačuje pokřikem: Tam, vidíte, tam!, zatímco heslem skupiny druhé je: Kde? Kde?“

Pondělí
10
Gita

Úterý
11
Bruno

Středa
12
Antonie

Čtvrtek
13
Antonín

Pátek
14
Roland

Sobota
15
Vít

Neděle
16
Zbyněk

Poslušný manžel

„Prosím tě, Tondo,“ obrátila se mladá paní Moravcová na manžela, vrtajícího se v nějaké elektronikou nacpané krabičce, o jejímž účelu se ani nepokoušela uvažovat.
Stejně většinou ty škatule nedělaly nic užitečného, jen přiváděly manžela do jásavého vytržení.
„Nevíš kam se podělo prádlo? Chtěla jsem jít žehlit – a koš je prázdný.“
Moravec zvedl hlavu a věnoval manželce nechápavý pohled.
„No, odpoledne jsi mi přece říkala, že máme sebrat prádlo ze šňůry do koše.“
„Tys to neudělal? Na tebe je tedy spolehnutí,“ zavrtěla hlavou.
Zvedl ruce v obranném gestu a pájkou přitom málem propálil záclonu.
„Na mně *je* spolehnutí. Samozřejmě jsem to udělal. Taky jsi po večeři chtěla, abych vynes‘ koš do popelnice, že jí ráno vyvážejí.“

Pondělí
17
Adolf

Úterý
18
Milan

Středa
19
Leoš

Čtvrtek
20
Květa

Pátek
21
Alois

Sobota
22
Pavla

Neděle
23
Zdeňka

Vyznamenání

Tetu z Plzně, která přijížděla na rychlou návštěvu několikrát do roka, viděl Vonásek mladší docela rád. Měla jasnou představu o odměnách za dosažené úspěchy a nevyžadovala při nich konzultace s rodiči. A navíc se tentokrát dostavila dokonce ještě před vysvědčením, pročež nehrozily dlouhé průtahy a případné revokace rozhodnutí.
Vypila kávu, poklábosila s rodiči, načež nadešel čas zúčtování se synovcem.
Jako obvykle vytasila bankovku příslušné hodnoty.
„Kolik dětí u vás ve třídě bude mít vyznamenání?“ zeptala se, když na obligátní dotaz: Tak jak to bude s vysvědčením, odpovědělo dítě logicky neutrálním Dobrý.
Rychlý výpočet na prstech byl následován jasnou a hlasitou odpovědí:
„No, když nepočítám sebe, tak... moment... osm.“
„Hezké. A proč se nepočítáš?“ zeptala se teta.
Bankovka už změnila majitele, s odpovědí tedy nebylo nutné žonglovat.
„Protože já vyznamenání mít nebudu.“

Pondělí
24
Jan

Úterý
25
Ivan

Středa
26
Adriana

Čtvrtek
27
Ladislav

Pátek
28
Lubomír

Sobota
29
Petr a Pavel

Neděle
30
Šárka

Tenkrát v pohádce...

Z vody vykukovaly jen střechy tří nejvyšších domů, a starostu, tlačeného nešťastnými sousedy k odpovědnosti, těšilo, že z jeho domu toho zůstalo vidět nejvíc. Jarní záplavy se tentokrát vyznamenaly.
Jenže se nijak vyznamenat neměly, protože za účelem ochrany malého městečka v pohádkové říši uzavřel starosta smlouvu s obrem, který bydlel po proudu řeky mezi kopci. Byl to spolehlivý obr, spolupráce s ním se už několikrát osvědčila. Vyčistil cesty po polomech, způsobených letní vichřicí, vyhrabal městečko ze sněhu zimní kalamity... Až do jarního tání se držel.
Proč selhal, to bylo nutno zjistit.
Obr si navíc tvrdil svou.
„Jak to, že jsem vám nepomohl?“ bránil se. „Přesně podle smlouvy: začalo tání, zvedla se velká voda, tak jsem se o ni postaral. Jak? No, nebylo moc času, tak jsem tu záplavu prostě vypil.“
Starosta se rozhlédl.
„Fakticky. Na mou čest. Všecku vodu,“ zaklínal se obr. Ale točil přitom zrak stranou a hrbil se, takže najednou vypadal nejméně o polovinu menší.
Nakonec to nevydržel.
„Nojo. Víte, tý vody bylo moc, a já už to do křoví nestihl.“

Pondělí
1
Jaroslava

Úterý
2
Patricie

Středa
3
Radomír

Čtvrtek
4
Prokop

Pátek
5
Cyril a Metoděj

Sobota
6
Jan Hus

Neděle
7
Bohuslava

Muž ve střehu

Závěs převlékací kabinky se znovu zavlnil, tentokrát zřetelněji, a vypustil manželku nasoukanou do další barevné variace. Moravec, opírající se o stojan s tričky nadměrných velikostí, přeskupil tělo z odpočinkového uvolnění svalstva do ostražitého postoje srnce u napajedla.
Predátor promluvil.
„Tak co?“ zeptala se paní Moravcová.
Odpovědělo jí obvyklé pokrčení ramen.
„Proč ty mi nikdy neřekneš, že mi to sluší?“ zakňourala. S jedovatě vyčítavým podtónem.
Moravec podvědomě sevřel ruku na kapse.
„Jasně. Já ti řeknu, že ti to sluší – a ty si to hned koupíš.“

Pondělí

8

Nora

Úterý

9

Drahoslava

Středa

10

Amálie, Libuše

Čtvrtek

11

Olga

Pátek

12

Bořek

Sobota

13

Markéta

Neděle

14

Karolína

Sousedský požadavek

Na slečnu ze sousedství narazila paní Soušková před supermarketem. Změřily se ostražitým pohledem, jakým se obvykle dámy na opačném směru k zenitu aktivní kariéry měří.

„Poslyš, Blaničko," oslovila ji. Slabé zaváhání v hlase prozradilo, že neví, jaká volit slova.

„Jde o to, jak jsi včera byla na zahradě... To, víš, jak jsi ležela na dece..."

Slečna nepatrně zavrtěla hlavou v podvědomém gestu, rychle hodnotícím prapodivnou prudérnost starších ročníků.

Ale třeba jen závidí, řekla si v duchu. A doplnila za paní Souškovou:

„Že jsem se včera opalovala nahoře bez? A ono vás to snad pohoršuje?"

Chtěla se pohrdavě ušklíbnout, ale nakonec ji vzpomínky na dětství a tu a tam podstrkávané dobrůtky, takže z ní vypadlo jen naivní nelogické zakňourání.

„Když je takové vedro..."

„No právě, je vedro," souhlasila paní Soušková.

„Podívejte, jestli vám vadí, že váš manžel..."

„Ale ne," spěchala sousedka vysvětlit nedorozumění. „Naopak. Byla bych ráda, kdybys ses dál na zahradě opalovala nahoře bez. On mi pak manžel aspoň bude pravidelně zalévat okurky a kytky."

Pondělí
15
Jindřich

Úterý
16
Luboš

Středa
17
Martina

Čtvrtek
18
Drahomíra

Pátek
19
Čeněk

Sobota
20
Ilja

Neděle
21
Vítězslav

Přepadení

Vyskočil na ně zpoza rohu, jak se na správného literárního lupiče sluší – až na to, že byl opravdový, stejně jako pistole v jeho ruce.
„Ruce vzhůru. Všechny peníze sem. A nenuťte mě tu zbraň použít, moc to neumím.“
Vorel s Broučkem, v poklidu kráčející tichou noční ulicí a dokončující hospodskou debatu laik – odborník, týkající se astronomie, se nejdřív lekli. Potom poslušně zvedli ruce a znovu je složili, aby stejně poslušně sáhli do kapes pro peněženky. Neboť není rozumné dráždit muže se zbraní a na pokraji hysterického záchvatu. Pokud nejste americký mistr bojových umění s indiánskými a irskými předky.
Loupežník se natáhl, aby odebral hotovost, když se z ničeho nic Vorel zarazil.
„Moment,“ omluvil se lupiči. S otevřenou peněženkou se pak obrátil k Broučkovi.
„Já ti vlastně dlužím tisícovku, viď, Karle? Tak tady je.“

Pondělí
22
Magdaléna

Úterý
23
Libor

Středa
24
Kristýna

Čtvrtek
25
Jakub

Pátek
26
Anna

Sobota
27
Věroslav

Neděle
28
Viktor

Na farmě

„Tak ta menší bílá slepice už neponese. A tak kropenatá taky ne," prohlásil mladý Růžička, kterého rodina vyhnala z města k strýčkovi na farmu, aby si o prázdninách jednak trochu přivydělal, jednak zjistil, že na polici supermarketu nepadají věci jen tak, samy od sebe, z útrob zázračných závozních kamionů.
„Opravdu?" podivil se starý farmář. „A jak si k tomu poznatku došel? Víš," vzpomněl si na jednu z lekcí, které městskému příbuznému udělil v minulých dnech (a zamrazilo ho, jak si znovu vybavil krompáč, letící vzduchem a těsně míjející jeho ucho), „jsou to předloňské slípky, takže ještě nějaký ten pátek budou sloužit svému účelu. Nejsou staré, jak myslíš. Takže ponesou."
„Staré? To asi ne. Ale neponesou," stál si na svém synovec, „Před chvílí jsem je přejel traktorem."

Pondělí
29
Marta

Úterý
30
Bořivoj

Středa
31
Ignác

Čtvrtek
1
Oskar

Pátek
2
Gustav

Sobota
3
Miluše

Neděle
4
Dominik

Strach

Po delším čase, stráveném pod střechou v přítomnosti kamarádů, z nichž si většina užívala statutu slaměných vdovců, a dobře zásobených polic s alkoholem je záhodno provětrat svalstvo opatrnou chůzí a hlavu opatrným příjmem čerstvého vzduchu. Proto se Vorel po obědě vypravil na procházku.

Až na protivně řvoucí ptactvo byla kupodivu příjemná.

Obešel několik ulic a chystal se odkráčet do parku, aby si na některé z těch přeživších laviček odpočinul, když spatřil, jak proti němu vyrazil z vedlejší ulice přítel Švejda. Blížil se těžkým, ba přímo osudovým krokem.

Zřejmě dostal stejný nápad, jako já, usoudil Vorel. Nebo se k ránu ještě někde zastavil.

„Odkud kráčíš?“ zeptal se, když se kamarád doploužil až na jeho úroveň.

„Ále, jdu z nádraží. Čekal jsem u vlaku na manželku – vždyť víš, že jela za dětma na pár dní k babičce na venkov.“

„No a...“ dožadoval se Vorel pokračování, když se Švejda odmlčel.

„No, a ona nepřijela.“

„A ty máš strach, že se jí něco stalo,“ pochopil Vorel a pomyslel si něco o kamarádech, neschopných prostě zvednout telefon a zavolat.

Jestli on ho taky včera Švejda nezapomněl na baru.

„Hůř. Já mám strach, že už je doma od předvčerejška!“

Pondělí
5
Kristián

Úterý
6
Oldřiška

Středa
7
Lada

Čtvrtek
8
Soběslav

Pátek
9
Roman

Sobota
10
Vavřinec

Neděle
11
Zuzana

Teorie množin v praxi

Aby si dával v brzké podvečerní hodiny dvojitou skotskou, na to nebyl ani hospodský Tušek, ani přátelé u Broučka zvyklí. Ale objednal si ji, chvíli skleničku hypnotizoval a pak si do sebe bohatýrsky obrátil.
„Co se děje?“ zeptal se mladý Moravec. Brouček ho odbyl mávnutím rukou.
„Vyvrátili ti Einsteina?“ plácl Tušek, který si všechny fyziky, nejen Broučka, strkal do desek s rozcuchanou fotkou.
„Vlastně se to dá popsat jako geograficky botanická množina,“ řekl vědec trpce, aniž na symbol svého oboru nějak zareagoval.
Vorel slušně, jako ve škole, zvedl ruku.
„Tak tomu nerozumím,“ přiznal, když mu bylo uděleno slovo.
Brouček ukázal prstem na Tuška a kývl. Dostalo se mu druhé dvojité.
„No, měl jsem na jaře honičky se zařizováním bytu, ne? Jak jsme se doma rozhodli k totální obměně interiéru, pamatujete?“
Pamatovali.
„Hodil jsem vědu za hlavu a sháněl a vybíral a dohadoval se. Taky platil. Obývák z kanadského javoru, podlaha americkej dub. A ložnice ze švédský břízy... no, a v té jsem teď našel chlapa z Český Lípy.“

Pondělí
12
Klára

Úterý
13
Alena

Středa
14
Alan

Čtvrtek
15
Hana

Pátek
16
Jáchym

Sobota
17
Petra

Neděle
18
Helena

V hotelu

To je dvěstěpětka, šesté patro, uvědomila si recepční, když v půl druhé v noci zazvonil telefon. Zvedla ho a rychle mrkla do knihy.
„Nějaké přání, lorde Stanley?“ zeptala se uctivě.
„Samozřejmě. Jiné apartmá,“ uslyšela nabručený nespokojený hlas.
Snad mu něco neleze po zdi. Nebo vyvádí sousedi... aha, tak je dneska na patře sám. Jak nás to učili? Pomalu, nenápadně, aby host neměl pocit, že mu odmlouváme.
„Snad ráno?“ zkusila.
Hlas na druhém konci drátu se nevzdával.
„Raději teď. V tomhle hoří.“

Pondělí
19
Ludvík

Úterý
20
Bernard

Středa
21
Johana

Čtvrtek
22
Bohuslav

Pátek
23
Sandra

Sobota
24
Bartoloměj

Neděle
25
Radim

Přání

„Víš ty co,“ řekl Vorel zasněně, „Chtěl bych mít takovej balík, abych si mohl pořídit slona.“
Seděli na terase a propíjeli se k nostalgické opičce, jak se občas pánům se středním věkem na dohled stává. Počasí jim přálo a nabídlo přívětivý soumrak a lehký deštík, který vyhnal z okolních zahrad většinu grilovačů, čímž téměř dokonale vyčistil vzduch od podivných zápachů a nemelodických hlasů.
„Co bys, proboha, dělal se slonem?“ zeptal se Brouček.
Existují i mnohem výstřednější přání, připustil v duchu. Například potvrdit objev Higgsova bosonu. Nebo mít věrnou manželku.
„S jakým slonem?“ podivil se Vorel, „Já přece nechci slona. Chci mít ten balík peněz.“

Pondělí
26
Luděk

Úterý
27
Otakar

Středa
28
Augustýn

Čtvrtek
29
Evelína

Pátek
30
Vladěna

Sobota
31
Pavlína

Neděle
1
Linda, Samuel

Dojem

Slečna Růžičková dlouze zívla a natáhla se přes stůl pro cukřenku. Opatrně, jako kdyby odvažovala jedy, vhodila do hrnečku několik zrnek cukru. Její domácí, paní Millerová, dáma postarší a z postarší školy, uznávající pevné morální zásady (ani jedno ze třech manželství, jimiž kdysi prošla, nebylo rozvedeno z její viny) už dosnídala. Teď usrkávala kávu a hleděla v mířidlech: obroučky brýlí – okraj šálku – na podnájemnici.

Sotva si toho cíl všiml, bytná vystřelila.

„Když jste po půlnoci přišla domů, nebyla jste sama, že?“

Slečně Růžičkové lehce zatrnulo.

Tak ona nespala!

I když žádnou takovou dohodu neuzavřely, předpokládaly obě strany její existenci a nepsané dodržování. Stop pozdním návštěvám. Zvláště jistého druhu.

„Mám takový dojem, že to byl muž,“ pokračovala paní Millerová.

Slečna souhlasně pokývala hlavou a zhluboka si povzdechla:

„Ano... tak ten dojem jsem bohužel měla taky, když mě napadlo si ho přivést.“

Pondělí
2
Adéla

Úterý
3
Bronislav

Středa
4
Jindřiška

Čtvrtek
5
Boris

Pátek
6
Boleslav

Sobota
7
Regína

Neděle
8
Mariana

Návrat

„Ježišmarjá, pane Moravec?“ zděsila se sousedka, když jí nezřetelné zvuky na chodbě vytrhly z klimbání u nočního programu televize, a ona, puzena zvědavostí, je následovala až ke zdroji.
Až na chodbu, kde ke svému úžasu spatřila souseda, stojícího před vlastními dveřmi, an oběma rukama na ně škrábe.
Dokonce i potichu zakňučel.
Jako každý jedinec mužského pohlaví se i soused občas zdržel ve společnosti kumpánů v nějaké hospodě. Někdy i hodně přes policejní hodinu. Tu a tam si vesele (naštěstí šeptem) prozpěvoval, s tím byla paní Nováčková srozuměna a smířena.
Ale že by se takhle zřídil, to ne.
„Co to děláte?“ zeptala se přímo, protože situace žádný jiný přístup nepřipouštěla.
Moravec vyděšeně poskočil a chytil se za ústa, aby v zárodku udusil výkřik.
„Fuj, to jsem se lekl. Ale, nic, paní Nováčková.“
Teatrálně si odfrkla, což ho přece jen dohnalo k vysvětlivce.
„Víte, já zapomněl doma klíče. Tak bych rád, aby to vypadalo, že za dveřmi je Bettynka, té totiž manželka otevře.“

Pondělí
9
Daniela

Úterý
10
Irma

Středa
11
Denisa

Čtvrtek
12
Marie

Pátek
13
Lubor

Sobota
14
Radka

Neděle
15
Jolana

Doktor v ráži

Toho rána dorazil doktor Kraus do ordinace jako poslední, dávaje přednost i několika netrpělivým nemocným. Zaspal. Docela obyčejně zaspal, což tak trochu souviselo s pomstychtivě vypnutým budíkem, a ten zase s večerním kázáním o dochvilnosti, jež držel manželce a dceři.

Rychlost, jíž se musel podvolit, aby jeho zpoždění nebylo ještě větší, stejně jako pocit viny, neboť jinak býval ranní ptáče a pravidelně se ve dveřích srážel se sestřičkou, vstávající brzo kvůli odběrům krve a časnému příjezdu svozu do laboratoře, se odrazili i na přístupu k čekajícím pacientům. Probíjel se čekárnou ke dveřím ordinace a cestou prováděl rychlou anamnézu, spojenou s prvotními závěry.

„Kde vás bolí? V krku? Ukažte. To jsou mandle. Zase. Musí ven.“

„Á, pan Zelenka. Takže se to nerozešlo. No, je to apendicitis, zavoláme vám sanitku, a to slepé střevo se musí vyndat.“

Přede dveřmi, zanechávaje za sebou řadu vyřízených případů, se zarazil.

„A co vy, pane Švejda? Co tu tak tiše sedíte? Když jsem vás prvně zahlédl, vypadalo to, že byste mi chtěl něco říct. Tak co bolí vás?“

Tázaný se přikrčil.

„Když já mám strach vám to povědět. Mě bolí hlava.“

Pondělí
16
Ludmila

Úterý
17
Naděžda

Středa
18
Kryštof

Čtvrtek
19
Zita

Pátek
20
Oleg

Sobota
21
Matouš

Neděle
22
Darina

Kupci

„Tenhle je pěknej," řekl Klimeš, když mu malíř Popelský předváděl obraz, který dokončil minulý měsíc. Tušil, že by měl umění hodnotit jinými slovy. Ale Mistru Popelskému na tom nezáleželo. Ne u člověka, který jeho ateliér navštěvoval už ve věku předškolním, hrával si v koutě a odcházel barevnější, než vrcholná díla tehdejšího malířova naivistického období.
„Viď?" pokýval malíř souhlasně hlavou, „Ten jsem mohl prodat pěti bohatejm Američanům."
„Proč jste ho neprodal?" podivil se Klimeš. A pomyslel si něco o žárlivém vztahu umělce k jeho dílu.
Malíř vrátil plátno zpátky do kouta a zakryl ho starým děravým přehozem.
„Protože žádnej nepřišel, chlapče."

Pondělí
23
Berta

Úterý
24
Jaromír

Středa
25
Zlata

Čtvrtek
26
Andrea

Pátek
27
Jonáš

Sobota
28
Václav

Neděle
29
Michal

Nebezpečné zvíře

Lord Dawkins se rozhlédl. Nespatřil žádnou podezřelou osobu, která by si díky padesátileté praxi loveckého průvodce dovolila zpochybňovat jeho kategorická tvrzení.
„Rozhodně medvěd," prohlásil rezolutně.
„Nejhorší ze všech není ani tygr, ani žralok. Medvěd."
Ujistil se, že z něj okolí nespouští oči. Půdu pro nezměrné lovecké vytahování si připravil už před časem, teď měl šanci zabodovat nejen jako neomylný střelec, ale i jako autoritativní znalec přírody.
„Ta chlupatá bestie je všeho schopná. Ať uděláte, co uděláte, vždycky se drží za vámi. Běžíte, on běží za vámi. Vylezete na strom – medvěd leze taky. Myslíte, že mu uplavete v řece – a on skočí do vody a plave."
Jedna ze slečen, která sledovala jeho vyprávění s pootevřenými ústy, (a která je – sotva se ni pohlédl – slušně sklapla) nevydržela a musela se zeptat:
„A když se schováte?"
Lord jí věnoval krátký soustředěný pohled.
„To nepomůže. Ta potvora se schová taky."

Pondělí
30
Jeroným

Úterý
1
Igor

Středa
2
Olivie, Oliver

Čtvrtek
3
Bohumil

Pátek
4
František

Sobota
5
Eliška

Neděle
6
Hanuš

Ukradená peněženka

Nadstrážmistr Vosátko si podepřel sevřenými pěstmi bradu a pohlédl přes stůl. Pán, který seděl na druhé straně, se jmenoval docela obyčejně Novák, tvářil se chvíli nešťastně a chvíli vyčítavě, hrozil obličejem celému světu za to, že mu nezabránil vyrazit si v noci do míst nechvalně proslulých.

„Takže vám ukradli peněženku," zopakoval policista. Chtěl dodat: Dobře vám tak, ale protože by to nebylo ani profesionální, ani pedagogické (neboť tihle pánové se prostě nepoučí), tak se jen krátce zeptal:

„Jak vypadala."

Tvář pana Nováka se náhle rozjasnila.

„Jak vypadala? Velké hnědé oči, vlasy jako záplava podzimního listí, ta postava, – a ten výstřih, pánové, ten výstřih..."

Pondělí
7
Justýna

Úterý
8
Věra

Středa
9
Štefan, Sára

Čtvrtek
10
Marina

Pátek
11
Andrej

Sobota
12
Marcel

Neděle
13
Renáta

Úlovek

Bylo skvělé, že lord James Stanley pozval lorda Dawkinse na hon. Méně skvělý byl fakt, že Barbara, neteř lorda Stanleye, musela narychlo odjet do Londýna. Naprosto zásadním nedostatkem pak byla hustá mlha, která se na severní Anglii snesla, a která učinila kraj naprosto neviditelným, včetně všeho, co po se po jeho povrchu procházelo, či poletovalo v ovzduší.

Oba šlechtice ovšem z míry nevyvedla. Věrni danému slovu na lov skutečně vyrazili. Honitby lorda Stanleye byly rozsáhlé, ale atmosférické podmínky z nich učinily singularitu bez rozměrů. Šlechtici se jí nezalekli a po prvotním opatrném zkoumání padly první výstřely. Jejich frekvence se pomalu zvyšovala.

„Co máte, lorde Jamesi?“ zavolal do bílé tmy Dawkins, když zaslechl, jak Stanley poslal do mlhy psa, a jak ho po návratu chválí.

Hostitelova odpověď nepřišla okamžitě, musel nejprve podrobit přinesený úlovek zkoumání.

„Moment... Dlouhý rovný zobák... Podle toho – střelil jsem sluku!“

Třesklo několik dalších ran z obou stanovišť, a psi se několikrát bezvýsledně vydali po stopě. Až Dawkins vytušil ptačí stín v evidentně jasné poloze.

Prásk.

„Co vy, Dawkinsi?“ zavolal lord Stanley odkudsi z nekonečné běloby.

„Podle ocasu křepelka.“

„Dobře. Docela nám to jde, co? Moment –“

Výstřely z obou hlavní Stanleyovy Bettinsoli práskly rychle za sebou.

„Teď jste trefil co?“ zeptal se Dawkins, pátrající v mlze po dalším opeřeném stínu.

„Počkejte... Ano. Podle dokladů je to advokát z Aberdeenu.“

Pondělí
14
Agáta

Úterý
15
Tereza

Středa
16
Havel

Čtvrtek
17
Hedvika

Pátek
18
Lukáš

Sobota
19
Michaela

Neděle
20
Vendelín

Slib

„Klidně na pivo jdi," řekla Agáta Rychlíková manželovi. „Ale slib mi, že budeš do osmi doma."

Po třech letech už ztratí každé manželství pojivo lyrického opojení čistou láskou a stane se provozní jednotkou, postavenou většinou na konsenzu. Toho se ovšem dosahuje vytrvalým úsilím a zákopovou válkou.

Ani Rychlíkovi nebyli výjimkou.

Jít s kamarády k Tuškovi na dvě tři piva – vyjma úředně schváleného úterý – se tak čas od času stávalo předmětem opatrného vyjednávání. Na to, aby na manželku prostě nebral ohledy, na to si ji vážil. Na druhou stranu, hospoda a kamarádi by se taky neměli zanedbávat.

„Fajn. Slibuju," zvedl Rychlík slavnostně ruku. Neslavnostně se mu přitom blýsklo v očích, takže spokojenost jeho manželky byla nahlodána rychlým červem podezření.

Nespletla se.

„Do osmi budu doma – a pak půjdu na pivo. Přísahám."

Pondělí
21
Brigita

Úterý
22
Sabina

Středa
23
Teodor

Čtvrtek
24
Nina

Pátek
25
Beáta

Sobota
26
Erik

Neděle
27
Šarlota, Zoe Konec letního času

V mlze

Nesnáším mlhu, pomyslel si pan Vojtěška. Zvlášť takovou, co v ní není na krok vidět. Vždycky se mi v ní něco stane. No, dneska naštěstí jdu pěšky, po ulici... dobře, tohle je nějaký park, aspoň podle toho pitomého stromu, který mi vyrostl před nosem.

A dost. Opravdu není vidět dál, než na prsty natažené ruky. Musím se někoho zeptat.

Osud panu Vojtěškovi přál. Ve chvíli, kdy přemýšlel, že se pokusí svým přátelům zavolat a zkusí navigaci naslepo po telefonu, vynořila se z mlhy přímo proti němu postava. Kráčela těžce, ale rychle.

Podle chůze to byl patrně člověk cholerický a nervní, ale v takovém počasí si člověk nemůže vybírat. Pan Vojtěška se mu postavil do cesty, slušně pozdravil a šel k věci.

„Promiňte, možná se zeptám hloupě, ale kam to jdu? Já totiž nejsem místní," dodal rychle, když si všiml výrazu mužovy tváře.

„K řece," zavrčel tázaný bez váhání.

K řece? Ano, tudy – aspoň podle návodu – jít má.

„Děkuji. A víte to jistě?

Muž se otřásl.

„Jistě? Jasně že to vím jistě. Právě jsem z ní vylezl."

Pondělí

28

Alfréd Den vzniku Československa

Úterý

29

Silvie, Sylva

Středa

30

Tadeáš

Čtvrtek

31

Štěpánka

Pátek

1

Felix

Sobota

2

Tobiáš Památka zesnulých

Neděle

3

Hubert

Seance

Médium jakoby slabě světélkovalo, což bylo nejspíš v pořádku. I všechno ostatní kolem, tajuplné, trochu děsivé. Přesto sebou paní Nováková trhla, když ta žena v transu promluvila cizím a vzdáleným hlasem. Povědomým hlasem nebožtíka pana Nováka.
Nervózně poposedla.
„Jsi to ty, Františku?“
„Jsem.“
„J-jak se tam máš?“ zeptala se opatrně.
Vzdálený hlas se vesele zachechtal.
„Dobře? Máš se dobře?“ ujišťovala se vdova.
„Mám se skvěle.“
„Jsi šťastnější, než se mn... tady?“ vypálila od boku, neboť byla v manželově případě zvyklá dvakrát se jeho odpovědmi ujistit.
„Šťastnější, mnohem šťastnější,“ zavolal po krátké pauze, v níž si nejspíš musel dát dohromady, že teď už nemusí lhát.
Paní Nováková taky chvíli váhala. Ale zeptat se přece jen musela, když už to tady má potvrzeno.
„A jak to vlastně vypadá v nebi?“
Hlas zesnulého manžela se ozval promptně a zněl trochu provinile.
„V nebi? Tak to nevím. Já to dostal na opačnou stranu.“

Pondělí
4
Karel, Karla

Úterý
5
Miriam

Středa
6
Liběna

Čtvrtek
7
Saskie

Pátek
8
Bohumír

Sobota
9
Bohdan

Neděle
10
Evžen

Omluva

Telefony často zazvoní buď v nejméně očekávanou dobu, nebo přinášejí nejméně očekávané informace. To přišlo doktoru Cvrkalovi na mysl, zatímco pátral po sice hlasitě vyhrávajícím, ale bůhví kde zahrabaném utrženém sluchátku.

Nalezl ho pod hromadou papírů, zatíženou hrnkem od kávy; svou pracovnu uhájil před úklidovými nájezdy, takže v ní panoval funkční nepořádek, drásající oko pečlivé hospodyňky.

Displej telefonu prozradil volajícího, obvykle veselého kolegu a přítele Krause, když ale Cvrkal hovor přijal, sluch zkušeného psychiatra tón volajícího překvapil.

„Tak se ti, kamaráde, musím omluvit," ozvalo se smutně.

Cvrkal znovu mrkl na jméno, jestli se nepřehlédl, protože nejen obsah, ale i tón, jakým byl sdělen, volajícímu neodpovídal.

„Proč?" zeptal se rovnou. Ve sluchátku dvě sekundy jen šumělo, načež jindy bujarý hlas bez přehnané intonace a s kajícným tónem pravil:

„Koupil jsem manželce nový kožich. Neptej se mně proč, když nejsou slevy, prostě jsem to udělal."

Cvrkal pořád nechápal, proč přítel mluví tak pokorně.

„No a?"

Na druhém konci bezdrátového hovoru to na chvíli zmlklo. Následoval odevzdaný povzdech.

„No, a ona právě teď vyrazila za tvojí ženou na kafe."

Pondělí

11

Martin

Úterý

12

Benedikt

Středa

13

Tibor

Čtvrtek

14

Sáva

Pátek

15

Leopold

Sobota

16

Otmar

Neděle

17

Mahulena Den boje za svobodu a demokracii

Pár slov

„Proč se na to pivo tak šklebíš?“ zeptal se Vorel Moravce, když si všiml, jak se jeho soused po levici pokouší konzumovat alkohol víceméně telekineticky. A nejde mu to.

„No jo, co je s tebou?“ přidal se Švejda, studující, jako obvykle, nápojový lístek. Z něhož – také jako obvykle – si stejně nikdy nic neobjednal.

Zasmušilý mladý muž na ně pohlédl a odevzdaně si povzdechl.

„Nic zvláštního.“

„Ale nepovídej,“ nedal se Vorel. „Nějaký problémy v ráji?“

Moravec to vzdal.

„Řek‘ jsem doma pár slov, a Karolína se mnou už tři dny nemluví.“

Svobodný Vorel jen pokrčil rameny, zatímco Švejda okamžitě mávl na muže za barem.

„Jeden velkej fernet, pane Tušek. Sem,“ ukázal prstem místo určení.

„Ten je pro tebe,“ řekl, když vyžádaný alkohol přistál před Moravcem. „Ale musíš mi prozradit, jaká přesně to byla slova.“

Pondělí
18
Romana

Úterý
19
Alžběta

Středa
20
Nikola

Čtvrtek
21
Albert

Pátek
22
Cecílie

Sobota
23
Klement

Neděle
24
Emílie

Pravidla Divokého Západu

Rána, která se ozvala ze saloonu, vyplašila dva vrabce, osm syslů a zloděje, chystajícího se k lovu v kapsách ctihodného reverenda Blacka. Nikdo jiný nevěnoval výstřelu pozornost.
Šerif White se líně zvedl z houpacího křesla. Posunul klobouk do schválené polohy *Tasím v půlvteřině, jak rychle vy?*, pro jistotu přeleštil hvězdu, aby její odlesk prozrazoval, kdože to vstoupil a po kom se nestřílí. Pevným, jistým a pomalým krokem prozrazujícím váhu zákona, vyrazil k místu činu.
Headstone bylo pokojné městečko a k olověnému vyřizování sporů bylo zapotřebí opravdu podstatného důvodu.
Který tu – podle výrazů hostů – podle všeho nastal.
White dokráčel k barovému pultu, opřel se o něj a vrhl rychlý kontrolní pohled na mrtvolu s úhledně kulatou dírkou uprostřed čela a chybějící kostí temenní.
„Takže?“ obrátil se k muži za pultem.
Kousek dřívka v ústech barmana Vincenta Párátka se přestěhoval z levého koutku do pravého.
„Hráč?“ zeptal se šerif.
„Jo.“
„Falešnej, co?“
„Jo.“
„Poker?“
„Housle.“

Pondělí
25
Kateřina

Úterý
26
Artur

Středa
27
Xenie

Čtvrtek
28
René

Pátek
29
Zina

Sobota
30
Ondřej

Neděle
1
Iva

Pozdrav

Byla mladá, krásná a vyzývavě oblečená. Prošla středem restaurace, jako by jí patřila nejen ona, ale i všechna země od obzoru k obzoru. Všichni přítomní muži se podvědomě narovnali a zatáhli břicha pro případ, že by jim věnovala pohled.
Bezvýsledně, neboť kráčela opravdu jako bohyně, mířila ke svému cíli a okolí pohrdavě ignorovala.
Až na pana Vojtěšku, který plnil své předsevzetí a vyvedl manželku na čtvrtletní večeři.
Sotva se jejich pohledy střetly, ledová kráska na okamžik roztála a věnovala mu zářivý úsměv a letmý pozdrav, který pan Vojtěška opětoval.
Načež si všiml výmluvného pohledu své manželky.
„Hele, to není tak, jak si myslíš," zašeptal, „My se známe z práce."
Paní Vojtěšková naklonila hlavu trochu na stranu a útrpně se ušklíbla:
„Z té její?"

Pondělí

2

Blanka

Úterý

3

Svatoslav

Středa

4

Barbora

Čtvrtek

5

Jitka

Pátek

6

Mikuláš

Sobota

7

Benjamín

Neděle

8

Květoslava

Zásah v pravou chvíli

Od okamžiku, kdy se pod úderem beranidla rozlétly dveře, a muži v černém prosvištěli celým bytem, aby ztuhli v rozpačitých pózách, neuběhla ani minuta.

Mnohem delší časové údobí bylo nutno věnovat vyděšené slečně, kterou zastihli policejní zakuklenci, ana sedí u piána značky Schimmel, zírá do prázdna a z posledních sil se snaží udržet vyměšovací funkce v klidovém stavu.

Kromě ní a kočky, pospávající v ložnici na polštáři, nebyl v bytě nikdo. Prázdné akvárium a několik zlatých šupinek v jeho okolí sice jistý zločin prozrazovalo, telefonát, který zásahovou jednotku uvedl do pohotovosti a přinutil předvést ukázkové obsazení bytu v panelové zástavbě, ovšem zmiňoval cosi závažnějšího.

Velitel, vědom si své povinnosti jak muže zákona, tak muže dbalého cti, se postavil k věci zpříma. Cvakl před hudebnicí, přestávající už hyperventilovat, rázně podpatky.

„Omlouvám se, slečno. Ale dostali jsme hlášení, že v tomto bytě někdo krutě týrá nějakého Dvořáka.“

Pondělí
9
Vratislav

Úterý
10
Julie

Středa
11
Dana

Čtvrtek
12
Simona

Pátek
13
Lucie

Sobota
14
Lýdie

Neděle
15
Radana

Kuchařka

Tohle se lord Stanley rozhodl vyřídit osobně.
„Vy, pane, jste muž, který včera doporučil mé paní novou kuchařku, ano?“
Muž za stolem se nervózně rozhlédl. Byl tu – až na muže, který na něho bez pozdravu vypálil výše uvedenou větu – sám. Zprostředkovatelna práce nebyla kupodivu zrovna dvakrát klidným místem jak se původně domníval; většinou si ale stěžovali uchazeči o zaměstnání, zatímco klienti z té druhé strany se prostě jen neuráčili podruhé přijít.
„Ano?“ hlesl, a nezapomněl na otazník, který z přitakání učinil univerzální konverzační spojku.
„Stalo se něco?“ zeptal se nejistě – a fantazie mu vykreslila obraz protřelé zlodějky. Ale ta paní přece nevypadala nijak podezřele.
Jeho lordstvo polklo hořkou slinu.
„Nic. Co by se mělo stát? Jen se koukejte zvednout, jde se k nám na oběd!“

Pondělí

16

Albína

Úterý

17

Daniel

Středa

18

Miloslav

Čtvrtek

19

Ester

Pátek

20

Dagmar

Sobota

21

Natálie

Neděle

22

Šimon

Nálezce

„Tak jsem ti včera našel –“
„Já zapalovač. Tejden po něm pátrám, koukal jsem do všech kapes a –“
Ne že by na Švejdovu historku nebyl zvědavý, ale nejdřív chtěl odvyprávět tu svou.
„- hodinky,“ nedal se tedy Vorel přerušit. To, že rád skákal do řeči ostatním, mu nijak nepřekáželo v tom, aby tuto vlastnost u jiných nepovažoval za ošklivou. Ale tak už to chodí.
„Dobrý?“ zeptal se Švejda. „Nebylo to něco za dvacet padesát z tržnice? Já si jednou koupil na trhu rádio...“
„Byly to citizenky,“ zvýšil Vorel hlas. Jen nepatrně.
Zatím.
Učinil tu chybu, že věnoval půl sekundy nádechu.
„Hezký? Šly vůbec? Máš je u sebe?“
„Nemám je u sebe, to se ví. Odnesl jsem je...“
„Na policii,“ doplnil Švejda a pokýval přitom souhlasně hlavou.
Vorel už toho měl dost.
„Kdepak. Do zastavárny.“

Pondělí
23
Vlasta

Úterý
24
Adam a Eva Štědrý den

Středa
25
Boží hod 1. svátek vánoční

Čtvrtek
26
Štěpán 2. svátek vánoční

Pátek
27
Žaneta

Sobota
28
Bohumila

Neděle
29
Judita

Na horách

„Už mě tu znají," řekl lord Dawkins lady Barbaře, když setřásli sníh a vstoupili do haly malého hotýlku v zapadlém a nepříliš turisty oživeném alpském údolí.
„Jezdívám sem každý rok. V malém lyžařském centru lépe vyniknou mé sportovní přednosti."
„Jinými slovy: lépe se vám předvádí," kývla Barbara.
„Své dokonalé lyžařské umění bych tak nenazval, ale chcete-li, budiž," řekl Dawkins a přistoupil k pultu.
Recepční, který je pozoroval už od chvíle, kdy dovnitř vpustili nefalšovanou vysokohorskou zimu, se usmál.
„Dobrý den, Vaše Lordstvo."
„Dobrý, Joachime."
„Zamlouval jste si stejné pokoje, jako vloni, že?"
„Samozřejmě. S výhledem na strmé svahy – je hezké si prohlédnout hned ráno místa, po nichž se budu celý den řítit, Barbaro."
Barbara neříkala nic, recepční jen souhlasně kývl a pokračoval:
„Snídaně i večeře jako posledně, ano?"
„Ano. Vaří tu opravdu dobře," vysvětlil Barbaře. „Nebo dietně, můžete si vybrat. Po celodenním výkonu na velké sjezdovce ovšem dávám přednost kaloriím."
Joachim si slabě odkašlal.
„A odvést vás mají do stejné nemocnice jako obvykle, není-liž pravda."

Pondělí
30
David

Úterý
31
Silvestr

Středa
1
Nový rok

Čtvrtek
2
Karina

Pátek
3
Radmila

Sobota
4
Diana

Neděle
5
Dalimil

Civilizace na vzestupu

Debata hrozila brzkou proměnou v přestřelku nesouvisejících argumentů, metaných v holých větách. Částečně za to mohlo množství zkonzumovaného alkoholu, částečně nenápadné popichování obou stran nestranným posluchačem.

Kamenem úrazu byla dopravní situace, zahlcený obchvat a věčně se tvořící kolony, v nichž se dnes musel jeden z přítomných potácet, zatímco druhý dojel bez problémů a v rekordním čase. Kořením diskuze pak věčné odsudky řidičů pražských, jakož i venkovanů v klobouku, nanynek v SUV, nezkušených mladých šoférů kamionů a namyšlených cizozemcích, kteří by si tohle doma rozhodně nedovolili. Plus adresná kritika dopravní policie, přítomné tu a nepřítomné tam.

Momentálně nespokojený Švejda pronesl říznou filipiku na téma prokletí doby a společenský marasmus, které se v chování za volantem odráží. Momentálně spokojený Brouček se jal argumentovat nezbytnou praxí a pevně danou skutečností vydobytými zkušenostmi, které se víceméně z nutnosti projevují i ve vystupování.

„O tom se se mnou nehádej. Jak začala přibývat na silnicích auta, tak se lidé začali chovat slušněji. Doopravdy. To je fakt. Že jo?“ obrátil se k třetímu účastníku debaty.

Vorel, odsunutý do role posluchače a argumentační podpory obou stran, na to pokýval vážně hlavou.

„S tím musím souhlasit. Například úplně vymřeli zloději koní.“

Další knihy, které můžete najít na

www.fext.cz/whitehole/

Nesnáze v čase
Vesmírná opera o pilotovi s hlubokou rodinnou tradicí průšvihů.

Víra z kamene a srdce z kovu
Zapadlá kolonie na planetě Fisaga má problém, do kterého Pietu Corianovi nic není. Až na to, že má odvést do bezpečí jistý náklad.

Není nocí bez Měsíce
Deset fantasy povídek ze současnosti a nedávné minulosti

Jezdci na vlnách světla
Třicet sedm krátkých a velmi krátkých povídek

Zmizení doktora Fausta
Rádoby vtipná skoro detektivka. Ztratil se spisovatel a po jeho stopě se vydává celá řada pátračů.

Hvězdodrap
Město pod jednou střechou, lidé a roboti, a jak to vypadá, něco nekalého ťuká.

Dewan a princezna Soonar
Galaktická říše se ocitá na okraji ekonomické propasti, kníže Giokond na okraji psychického zhroucení; ztratila se mu dcera. Za účelem jejího nalezení si najal hrdinu. Pravda, trochu poznamenaného ztrátou paměti, ale ono to nějak dopadne.

Černá věž
Existují různé světy. Takové, v nichž létají kosmické lodě, i takové, kterým vládne magie. Těžko říci, v kterém z nich se žije lépe.

Tenhle byl taky dobrej...
52 + 1 vtip z Kalendáře na rok 2012